

נוסח התרת נדרים

נוסח התרת נדרים על פי הלכות הרמב"ם:

המבקש אומר: שמעו נא דברי. באתי לפניכם להשאל על נדרי האסר ועל שבועות הבטוי שקבלתי על עצמי, אשר אני נחם עליהם ומבקש את התרתם. אני מתחרט על עצם קבלת הנדרים והשבועות האלה, ונהפכה דעתי ממה שהיתה בשעה שקבלתיים. אלו היתה דעתי בשעה שנדרתי או נשבעתי כמו שהיא עתה, לא הייתי נודר ולא הייתי נשבע, ולא הייתי מקבל על עצמי את האסורים והחייבים האלה. רצוני להשאל גם על מה שנדרתי או נשבעתי ושכחתי, בין שנשכחה ממני הלשון ובין שנשכחו ממני התכן והפרטים. גם על עצם קבלתם אני נחם ומתחרט, ואלו היתה דעתי בשעת קבלתם כמו שהיא עתה, לא הייתי מקבלם על עצמי בנדר או בשבועה. אנא, ברו את בקשתי והתירו לי את הנדרים והשבועות שאני מבקש להשאל עליהם, את הזכורים לי ואת שנשכחו ממני, בכל מה שאפשר להתיר על פי הדין.

הגדול מבין השלושה שואל: וכבר נחמת על הנדרים והשבועות שאתה מבקש להתיר? ואלו היתה דעתך בשעת קבלתם כמו שהיא עתה, לא היית נודר ולא היית נשבע?

המבקש משיב: הן. נחמתי עליהם ואני מתחרט על עצם קבלתם. אלו היתה דעתי אז כמו שהיא עתה, לא הייתי נודר ולא הייתי נשבע. חרטתי אמתית, ורצוני בהתרתם.

הַמְתִּירִים מְשִׁיבִים, מִפִּי גְדוֹל הַשְּׁלוֹשָׁה: עַל פִּי חֲרָטָדָּה, וְלֵאחֶר שְׁבִרְנוּ אֶת
הַדְּבָרִים, אָנוּ מְתִירִים לָךְ אֶת הַנְּדָרִים וְהַשְּׁבוּעוֹת שֶׁנִּשְׁאַלְתָּ עֲלֵיהֶם בְּפָנֵינוּ
וְשֶׁאִפְשָׁר לְהַתִּירָם עַל פִּי הַדִּין. מִתֵּר לָךְ, שָׂרוּי לָךְ, מַחֹל לָךְ.

הַמְבַקֵּשׁ אוֹמֵר וְדוּי וּמִקְבֵּלָה לְעֵתִיד: אֲנִי יִי אֱלֹהֵינוּ, אָנִי מִתְּוֹדָה לְפָנֶיךָ עַל מֶה
שֶׁחָטָאתִי, בְּנְדָרִים וּבְשְׁבוּעוֹת, עַל מֶה שֶׁנִּהְגַּתִּי בָּהֶם קְלוּת רֹאשׁ, וְעַל מֶה שֶׁלֹּא
שָׁמַרְתִּי אֶת מוֹצֵא שְׁפָתַי כְּרָאוּי. אָנִי נָחֵם עַל כֵּךְ וּמִתְחַרֵּט עַל מַעֲשֵׂי, וְרָצוֹנִי
לְשׁוּב מִן הַהֲרִגָל הַזֶּה וּלְתַקֵּן אֶת דְּרָכֵי. הֲרִינִי מִקְבֵּל עַל עֲצָמִי, בְּלִי נֶדֶר וּבְלִי
שְׁבוּעָה, לְהַשְׁמֵר מִכָּאן וְאֵילָךְ מִן הַנְּדָרִים וּמִן הַשְּׁבוּעוֹת, לְשַׁקֵּל אֶת דְּבָרֵי
קֹדֶם שְׁאוּצִיָּאָם מִפִּי, וּלְהַרְגִּיל אֶת לְשׁוֹנִי לְדְבָרֵי אֱמֶת. רָצוֹנִי לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת,
לְפָרֵשׁ מִן הָעֲבֵרוֹת וּלְתַקֵּן אֶת מַדּוּתִי מִתּוֹךְ דַּעַת וּבְחִירָה, בְּלֹא נֶדֶר וּבְלֹא
שְׁבוּעָה.

לֹא אֶקְבֵּל עַל עֲצָמֵי נְדָרֵי אִסֹּר אֲלֵא אִם אֲזַדְקֵק לָהֶם כְּדִי לְכוֹנֵן אֶת דַּעוֹתֵי
וּלְתַקֵּן אֶת מַעֲשֵׂי, לְפָרֵשׁ מִן הָעֲבֵרוֹת וּלְרַסֵּן תַּאֲוָה הַמְבִיָּאָה אוֹתִי לְיָדִי מִכְשׁוֹל,
כְּגוֹן אֲכִילָה יִתְרָה, שְׂכָרוֹת וְרִדִּיפַת מָמוֹן. וְאִם אֲזִי לֹא אֲרַבֶּה בְּנְדָרִים וְלֹא אֲרַגִּיל
אֶת עֲצָמֵי בָהֶם, אֲלֵא אֲבַקֵּשׁ לְפָרֵשׁ מִמֶּה שֶׁרָאוּי לְפָרֵשׁ מִמֶּנּוּ בְּלֹא נֶדֶר, וְלַעֲשׂוֹת
הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב מִתּוֹךְ הַכֶּרֶה וְרָצוֹן. אֵין בְּקִבְלָה הַזֹּאת קִבְלַת נֶדֶר אוֹ שְׁבוּעָה
חֲדָשִׁים, אֲלֵא בְטוּי לְחֲרָטָתִי וּלְהַחֲלִטָתִי לְתַקֵּן אֶת דְּרָכֵי.

וְהֲרִינִי מִתְּנָה מַעֲתָה: כָּל נֶדֶר שֶׁאֲדָר מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים, הֲרִי הוּא בָטֹל.
וְרָצוֹנִי בְּקִיּוֹם הַתְּנָאִי הַזֶּה, בְּכָל מָקוֹם שֶׁהִקְדַּמְתָּ הַתְּנָאִי מִבְּטָלָת אֶת הַנְּדָר עַל
פִּי הַדִּין. עֲזֹרֵנִי לְשַׁמֵּר פִּי וּלְשׁוֹנִי, לְקַיֵּם אֶת דְּבָרֵי וּלְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת לְפָנֶיךָ.

”אִישׁ כִּי־יִדָּר נֶדֶר לַיהוָה שְׁבַע שָׁבָעָה לְאַסֹּר אִסֹּר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא
יַחֲלֵ דְבָרוֹ כְּכֹל־הֵיכֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה.” (במדבר פרק ל פסוק ג).

